

Hoofdstuk 1

Govert Brands stond op en liep naar het raam.

Dramatisch, had zijn assistent de cijfers genoemd. Brands had tot nu toe altijd geweigerd om zijn oren te veel te laten hangen naar de peilingen. Optimistisch tegen de klippen op, dat was hij ten voeten uit. Hij stond erom bekend dat hij geen problemen zag, maar kansen. Uitdagingen. Zeuren en zaniken kon iedereen. De schouders eronder zetten, dat was waar je de ware helden aan kon herkennen.

Maar vandaag kostte het hem moeite, merkte hij. Hij had geen zin om naar het gegroefde gezicht van zijn assistent te kijken, met de neerhangende mondhoeken en de frons in het voorhoofd die elke keer dat hij hem zag dieper werd. Brands' gedachten dwaalden af. Hij luisterde nog maar met een half oor naar zijn assistent en keek ondertussen uit over de binnentuin van het gemeentehuis. De oude boom in het midden, die al vele raadsleden had zien komen en gaan, had altijd een rustgevend effect op hem.

Vanuit de fractiekamer had hij een goed uitzicht op de kamer van de wethouder, aan de overkant van de tuin. De kamer die de zijne zou moeten worden na de verkiezingen. Hij wist dat het kon. Hij voelde altijd feilloos aan wat de mensen wilden horen.

Hij zei hardop wat iedereen dacht, maar niemand durfde te zeggen. Dat zou zich vertalen in

verkiezingswinst. Hij wist het zeker. Vroeg of laat kreeg hij genoeg kiezers achter zich om de bezem te laten gaan door dit ingeslapen ambtenarenzootje. Hij kon zichzelf al zien zitten in de mooie wethouderskamer. Er waren grote openslaande deuren naar het terras aan de rand van de tuin. Als het straks mooier weer werd zou hij zijn zaken buiten doen. Beleidsstukken kon je net zo goed in de open lucht lezen, onder die prachtige boom bijvoorbeeld, die in de zomer nog indrukwekkender was als hij volhing met dikke groene bladeren. Hij zou al werkend bij kunnen kleuren. Iedereen wist dat een leider met een gezonde teint beter overkwam dan de bleekneus die nu de belangrijkste portefeuille in de gemeente had.

Zuchtend draaide hij zich om. Zijn eigen werkkamer leek de laatste tijd zo kleurloos. Gewoontjes. Hij had geen zin om nog eens jaren te wachten. Bij deze verkiezingen moest het gebeuren. De gemeentepolitiek lag op zijn gat. De twee grootste partijen hadden ruzie met elkaar en konden absoluut geen oplossing vinden voor het vraagstuk van de woonwagenbewoners. Terwijl het zo simpel was. Hij had het antwoord voor hen op een presenteerblaadje. Hij was ervan overtuigd dat er genoeg mensen waren die naar hem wilden luisteren. Hij merkte dat zijn assistent was gestopt met praten. Zuchtend draaide hij zich om.

‘Hoe erg is het volgens jou?’

Moresteijn, zijn assistent, zag er vermoeid uit, bijna grauw. Hij zou zijn meetings met hem buiten gaan

houden als hij wethouder was. Het gaf geen pas om iemand om zich heen te hebben met zo'n mismoedig uiterlijk. Moresteijn had zijn handen plat op de lange tafel gelegd, bijna alsof hij zich ertegen wilde afzetten.

‘Behoorlijk erg. Als het zo doorgaat blijft de verhouding in de gemeenteraad zoals hij nu is. Ze zullen wel met een of ander slap compromis komen voor de zigeuners en uiteindelijk verandert er helemaal niks.’

Zo ging het altijd. Soms dacht hij wel eens dat de mensen diep in hun hart helemaal geen verandering wilden. Liever wilden ze dat alles bij hetzelfde bleef, zodat ze erover konden blijven zeiken.

‘We moeten met een steviger punt komen. Iets dat mensen echt raakt.’

Brands trok zijn wenkbrauwen op. ‘Nog steviger? Moeten we ze laten deporteren in goederentreinen? Is dat wat mensen willen horen? Ik dacht dat ik aardig duidelijk had gemaakt hoe ik tegen de impasse aankijk.’

‘Ik ben bang dat die kwestie onder de kiezers niet echt leeft,’ zei Moresteijn. Hij zette zijn vingers tegen elkaar en bracht die naar zijn getuete lippen. Zo deed hij altijd wanneer hij iets ging zeggen dat de toehoorder waarschijnlijk niet zou bevallen.

Brands stak zijn hand op. Hij wist al waar zijn assistent naartoe wilde en